

UNA VIDA D'ESFORÇ

Era primavera i jo i la meva família vivíem a Itàlia, en una ciutat que es diu Roma. Un matí a l'escola va arribar una nena que es deia Laia. Ella vivia en un petit poble del Brasil i ara, havien vingut a viure a l'altra banda del món perquè els seus pares havien trobat una bona feina i allà al seu país necessitaven moltes coses que no tenien.

La Laia era una noia molt alegre i de seguida que ens vam conèixer ens vam fer amigues, així que li vaig presentar als meus millors amics, el Juan i el Yaser. Els dos nois eren divertits, simpàtics i atents. El Juan era alt i molt intel·ligent i el Yaser era fort i espavilat. Jo sóc la Paula i em considero amable i simpàtica.

La Laia era cega de naixement, així que s'havia acostumat des de ben petita a superar molts problemes però ara que vivia en una gran ciutat s'havia d'adaptar a moltes situacions que en el seu petit poble mai havia tingut, com anar per carrers ple de gent, saber on és el pas de vianants i de quin color estava el semàfor per poder creuar la calçada. Tot i això era una noia molt independent i es negava a tenir constantment l'ajuda d'una altra persona però sí que volia un gos pigall que la pogués ajudar en tots aquests moments. El problema era que la seva família no tenia gaires diners per tenir-ne un gos, cuidar-lo i ensenyar-li a fer tot el que la Laia necessitava.

Des del primer moment que vam saber la situació de la Laia, nosaltres vam voler ajudar-la per què era la nostra amiga i no vam parar de pensar què podíem fer. Després d'uns dies pensant, el Juan va tenir una idea.

Com ja us he dit, el Juan era molt llest i era un apassionat de la robòtica, així que va plantejar-nos fer-li a la Laia un gos pigall robot. Era una solució fantàstica perquè no haurien de buscar un animal, ni dedicar temps a ensenyar-lo i molt menys gastar-se diners en mantenir-lo i cuidar-lo!!

Així que cada tarda ens reuníem i anàvem recollint diferents peces i materials que cadascú teníem a casa nostra i no utilitzàvem, una bateria, alguns cables... Havíem fet un esbós i poc a poc es veia el canvi i entre tots vam programar-lo per moure's,

aturar-se quan trobés un obstacle, identificar un pas de vianants i creuar quan la situació ho permetés.

El millor moment va ser quan li vam donar a la Laia, no s'ho podia creure, estava tan emocionada que gairebé no podia parlar, allò era el millor que li podia passar!

Ainara